

10 tematických oblastí

Predmetom konzultačných stretnutí má byť desať tematických oblastí, v ktorých sa prejavujú rôzne aspekty „žitej synodality“. Je potrebné prispôbiť ich rôznym miestnym podmienkam a z času na čas ich dopĺňať, objasňovať, zjednodušovať a prehĺbovať, pričom osobitnú pozornosť treba venovať tým ľuďom, ktorí majú väčšie problémy zúčastniť sa konzultácií a odpovedať. Vademékum a Prípravný dokument ponúkajú v tomto smere nástroje, cesty a rady, aby mohli rôzne skupiny otázok inšpirovať konkrétne momenty modlitby, formácie, reflexie a výmeny skúseností.

I. SPOLOČNÍCI NA CESTE: V Cirkvi a v spoločnosti ideme bok po boku po rovnakej ceste. Kto sú tí, čo vo vašej miestnej cirkvi „kráčajú spoločne“? Keď hovoríme „naša cirkev“, kto k nej patrí? Kto nás žiada, aby sme kráčali spoločne? Kto sú naši druhovia na ceste, aj mimo okruh Cirkvi? Aké osoby alebo skupiny sú ponechané, úmyselne alebo fakticky, na okraji?

II. POČÚVANIE: Počúvanie je prvým krokom, no vyžaduje si otvorenú myseľ a srdce, bez predsudkov. Komu naša partikulárna cirkev „dlží počúvanie“? Ako sú vypočutí laici, zvlášť mladí a ženy? Ako integrujeme prínos zasvätených osôb? Aký priestor má hlas menších, odmietnutých a vylúčených? Dokážeme identifikovať predsudky a stereotypy, ktoré nám bránia v počúvaní? Ako načúvame sociálnemu a kultúrnemu kontextu, v ktorom žijeme?

III. VYJADRENIE NÁZORU: Všetci sú vyzvaní hovoriť s odvahou a parrésiou, t.j. zahrnúť slobodu, pravdu a lásku. Ako podporujeme v rámci nášho spoločenstva a jeho orgánov slobodný a autentický komunikačný štýl, bez dvojtvárnosti a oportunizmu? A ako je to voči spoločnosti, ktorej sme súčasťou? Kedy a ako dokážeme povedať to, čo nám leží na srdci? Ako funguje vzťah s médiami (nielen katolíckymi)? Kto hovorí v mene kresťanského spoločenstva a ako sa vyberá?

IV. SLÁVENIE: „Spoločne kráčať“ je možné len vtedy, keď sa to zakladá na komunitnom počúvaní Božieho slova a na slávení Eucharistie. Akým spôsobom modlitba a liturgické slávenie reálne inšpiruje a orientuje naše „spoločné krácanie“? Ako inšpirujú naše najdôležitejšie rozhodnutia? Ako podporujeme aktívnu účasť všetkých veriacich na liturgii a vykonávaní posväcovacej funkcie? Aký priestor má vykonávanie služieb lektorátu a akolytátu?

V. SPOLUZODPOVEDNOSŤ ZA MISIU: Synodalita je v službe misii Cirkvi, na ktorej sú povolaní podieľať sa všetci jej členovia. Keďže všetci sme misionárskimi učeníkmi, akým spôsobom je každý pokrstený povolaný stať sa protagonistom misie? Ako cirkevné spoločenstvo podporuje vlastných členov zapojených do služby v

spoločnosti (v sociálnej a politickej oblasti, vo vedeckom výskume a vyučovaní, v oblasti sociálnej spravodlivosti, ochrany ľudských práv či starostlivosti o spoločný dom, atď.)? Ako im pomáha prežívať tieto úlohy v logike misie? Ako sa deje rozlišovanie týkajúce sa rozhodnutí súvisiacich s misiou a kto sa na ňom podieľa? Ako boli s ohľadom na účinné kresťanské svedectvo integrované a prispôsobené rôzne tradície, zvlášť tie východné? Ako funguje spolupráca na územiach, kde sú prítomné rôzne cirkvi sui iuris?

VI. DIALÓG V CIRKVI A SPOLOČNOSTI: Dialóg je cestou vytrvalosti, ktorá zahŕňa aj stíšenie a bolesť, ale je schopná prijať skúsenosti jednotlivcov i národov. Aké sú miesta a spôsoby dialógu v rámci našej partikulárnej cirkvi? Ako sa vyrovnávame s odlišnými pohľadmi, konfliktmi, ťažkosťami? Ako podporujeme spoluprácu so susednými diecézami, s náboženskými komunitami prítomnými na našom území a medzi nimi a tiež s laickými združeniami a hnutiami a medzi nimi navzájom, atď.? Aké skúsenosti s dialógom a spoločným úsilím máme spolu s veriacimi iných náboženstiev a s neveriacimi? Ako Cirkev vedie dialóg a učí sa od iných spoločenských inštitúcií: sveta politiky, ekonomiky, kultúry, občianskej spoločnosti, chudobných...?

VII. EKUMENIZMUS: Dialóg medzi kresťanmi z odlišných denominácií, zjednotenými jedným krstom, má osobitné miesto na synodálnej ceste. Aké vzťahy udržiavame s našimi bratmi a sestrami z iných kresťanských denominácií? Akých oblastí sa týkajú? Aké ovocie máme z tohto „spoločného kráčania“? S akými ťažkosťami sme sa stretli?

VIII. AUTORITA A SPOLUÚČASŤ: Synodálna Cirkev je Cirkev participatívna a spoluzodpovedná. Ako sa stanovujú ciele, ktoré treba sledovať, cesty k nim a kroky, ktoré treba uskutočniť? Ako sa vykonáva autorita v rámci našej partikulárnej cirkvi? Aká je prax tímovej práce a spoluzodpovednosti? Ako podporujeme laické služby a prevzatie zodpovednosti veriacimi? Ako fungujú synodálne orgány na úrovni partikulárnej cirkvi? Prináša to plodné skúsenosti?

IX. ROZLIŠOVANIE A ROZHODOVANIE: V synodálnom štýle sa rozhoduje prostredníctvom rozlišovania, na základe konsenzu, ktorý vyplýva so spoločnej poslušnosti voči Duchu. Pomocou akých postupov a metód sa spoločne rozlišuje a prijímajú rozhodnutia? Ako je možné ich zlepšiť? Ako podporujeme spoluúčasť na rozhodovaní v rámci hierarchicky štruktúrovaného spoločenstva? Ako skĺbiť konzultačnú fázu s rozhodovacou, decision-making proces s momentom decision-taking? Akým spôsobom a akými prostriedkami podporujeme transparentnosť a zodpovednosť?

X. FORMOVANIE V SYNODALITE: Spiritualita „spoločného kráčania“ sa má stať výchovným princípom pre formovanie ľudskej osoby a kresťana, rodín a spoločenstiev. Ako formujeme osoby, zvlášť tie, čo zastávajú zodpovedné úlohy v rámci kresťanskej komunity, aby boli schopné „spoločne kráčať“, počúvať sa navzájom a viesť dialóg? Akú formáciu ponúkame, pokiaľ ide o rozlišovanie a vykonávanie autority? Aké nástroje nám pomáhajú pochopiť dynamiku kultúry, v ktorej sme ponorení, a jej dopad na náš štýl prežívania Cirkvi?